

Ἀπὸ Κερκύρας καὶ μέχρι Κυθήρων τὸ Κράτος ἐν πλήρει ἡσυχίᾳ. — Κερκυραὶ: Νέει ἀπόπειρα ἀποικισμοῦ ἐκ μερῶν τῆς Κυβερ, ἐπιλείπει ἀναγκασθεῖσαι ὑπὸ τῆς Ν. Ἐποχῆς (Ὀύρα I.) — Ὁ ἐκὶ Πράκτωρ τῆς Τουρκ. Προπληγάνδας, ὁ γνωστὸς Θεοδῶρ Κλαδαντζῆς, ἀναγγέλλει τὴν παράφρασιν τοῦ Κορανίου πρὸς διάδοσιν τῶν βδελ. ἀρχῶν τοῦ Ἰσλαμισμού... ἄνθρωποι, πρὸς θεοῦ ὁράτε μὴ ἀλωθῆτε! — Ἡ Ἀστου. Κερκυραὶ: Καταλαβούσα ἐπ' αὐτοφύρω σιμῆος χαρτοπαικτικῶν συμπαιζόν-

των, ἐν οἷς καὶ διακεκριμένως τις Βαρῶνος: ὄλους ἀδιακρίτως συνέλαβε καὶ ἐτιμώρησε: Ἄστου, τῶν Ἐπαρχικῶν κατοπερὶ ζεσε! — Ἐν τῷ πια: Ἀστουομικῆ Ὁρνιθωσις καὶ Ὁρνιθοθήρα: Παράβαλε τὸ κόρακας κοράκου ἡμίατι δὲ βγάνει, μὲ τὸ ὀκόττυφας τὸν κόττυφα ἐπῆεν ἄτσακώση. — Δικαστικά: πανταχόθεν παράπονα! πανταχόθεν ὄρῃνοι! Τελωνεῖον: Πρὸ Χρισ. ἐπὶ Χρισ: καὶ μετὰ Χρισ: Οἱ Γελλῶναί ἦσαν εἶναι καὶ ἔσονται.

ἈΠΟΘΗΚΗ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,

Συνδρομὴ προπληρωτέα,
Διὰ τοὺς ἐντὸς τοῦ Κράτους καθ' ἕξ-
μηναίαν Σελ. 2.
Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι Δραχ. 4.
Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ. Γρ. 20.

ΚΑΙΔΙΟΜΕΝΟΣ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Obstat aliis aliud (Ovid)

Τιμὴ καταχωρήσεως, ἡ γραμμὴ ὀδ. πολιεύς 2.
Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα εἰς τὸ Τυπογραφεῖον ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ.
Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται πρὸς τὸν ἐνταῦθα Συντάκτην τῆς «Ἀποθήκης Διαβόλου.»

ΤΟΜ. Β'.

Ἐν Κεφαλληνίᾳ τῆ 25 Ἰουλίου 1860.

ΑΡΙΘ. 20—21.

ΕΟΡΤΑΣΙΜΟΣ ΗΜΕΡΑ

ΤΗΣ ΕΝ ΙΣΠΑΝΙΑ ΙΕΡΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΩΣ,

Εἰκῶν δι' ἐλαίου

ὑπὸ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΗΜΙΑΤΗ ΚΕΦΑΛΛΗΝΟΣ.

Αἱ ὠραῖαι τέχναι καὶ οἱ ἐπιστήμαι ὑπὸ μόνην τὴν σκιάν τῆς εἰρήνης γενιῶνται, ἔλεγε σοφός τις, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν ἐνθυμούμεθα, δυνάμεθα ὁμῶς νὰ προσθέσωμεν, ὅτι καὶ ὑπὸ μόνην τὴν τῆς ἐλευθερίας καὶ αὐτονομίας ζῶσι καὶ τελειοποιῶνται Ἄπλου βλῆμμα ἐπὶ τῆς ἱστορίας τῶν ἐθνῶν ἀρκεῖ, ἵνα μᾶς πείθῃ περὶ τοῦ διεθνοῦς τούτου καὶ ἀδιαφύετου ἀξιώματος.

Ἡ Ζωγραφικὴ, τὴν ὁποίαν ἀυστάτως ὀνομάζομεν ἑλληνικὴν τέχνην, ἑλληνικὴν ὡς γεννηθεῖσαν, ζήταται καὶ ἀκμάσταται ἐν Ἑλλάδι, ἐν ὅτῃ ἡ Ἑλλάς, ὄλη ἐλευθερά, αὐτόνομος καὶ Μουσομηττωρ ἔλαμπεν ὡς πολικὸς ἀστὴρ τοῦ τότε γνωστοῦ Κόσμου. — ἡ ἑλληνικὴ αὕτη τέχνη δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιζήσῃ εἰς τὴν ἐλευθερίαν καὶ αὐτονομίαν τῆς γῆς τῶν προγόνων μας. — Οἱ Κλεάνθεις, οἱ Ἄρδεις, οἱ Τηλεράνεις, οἱ Κλεοφάνεις, οἱ Ἀπολλόδοωροι οἱ Πολύγνωτοι οἱ Θάσιοι, οἱ Ζεῦξιδες, οἱ Τιμαγόροι καὶ οἱ Ἀπελλεῖς εἶχον πλέον ἐκλείψει! ἐκλείψει μὲ τὰς τε-

λευταίας ἀκτῖνας τοῦ δύσαντος διὰ τὴν Ἑλληνικὴν γῆν ἡλίου τῆς Ἐλευθερίας, ἀλλ' ἐκλείψαντες ἐκεῖθεν, ἐπέπρωτο, διὰ τῶν μαθητῶν καὶ ὀπαδῶν τῆς καλλιτεχνικῆς τῶν εὐκλείας, ἐπέπρωτο, λέγομεν, ὠτανεῖ δι' ἀντανακλάσεως, νὰ φωτίσωσιν ἄλλας χώρας, χώρως ἐνθα ἀνέτειλλον ἤδη ἐλευθερία καὶ εὐνομία, τὰ πρώτιστα ταῦτα σοιχεῖα πάτης οἰατθήποτε ἀνθρωπίνης προόδου, πάτης οἰατθήποτε καλλιτεχνικῆς τελειοποιήσεως. Οἱ ἀδελφοὶ τῆς Ἰταλίας, παραλαβόντες ἀπὸ ἡμᾶς τὴν τέχνην ταύτην, καὶ ἐγχολπωθέντες αὐτὴν ὡς ἰδίαν, τὴν προήγαγον εἰς τὸ μὴ περαιτέρω, ἀναδειχθέντες ἀξιοὶ θεματοφύλακες τοιοῦτου κημελίου, καὶ ἀποδίδοντες ἑκατονταπλασίως τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτοῖς τάλαντον. Καὶ τῶντι, ποῖον ἐκ τῶν νεωτέρων ἐθνῶν δύναται, περικτὸς τῆς ἀπεράντου χορείας τόσων καὶ τόσων περικλεῶν Καλλιτεχνῶν νὰ ἐγκραυχηθῇ, εἰς ὀνόματα οἷτ τὰ τῶν Βραβήλων, Βιάνκων, Τιτιανῶν, Παῦλων Δὲ Βίνκη, Τιντορέτων, Σαλβαδόρων Ρόζα κτλ. κτλ.

Ἄλλ' ἤδη αὐτὰ ἐλευθερία ἤρχισε καὶ δι' ἡμᾶς νὰ πνέῃ, καὶ τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος, εὐρισκόμενον εἰς τὴν παραμονὴν τῆς χειραφετήσεώς του, δικαιοῦται, σὺν τοῖς ἄλλοις, ν' ἀνακητήτῃ καὶ τοῖς Καλλιτέχναις του, καὶ Καλλιτέχναις δυ-

ΙΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΦΙΛΟΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΦΗΣ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΠΟΘΗΚΗΣ

αμένους νὰ λέγωσι πρὸς τοὺς ἀρχαίους Ζεῦσι-
δας καὶ Ἀπελλεῖς:

Ἥμεις γ' ἐσομέθα πολλῶ κάρβονες!

Ἡ Φλωρεντία, ἡ πόλις ἐκείνη ἔνθα, κατὰ τὸν
καρτερὸν Μεταίωνα, διαφεύγουσαι τὰς ἀλύσεις
καὶ τὸν ζυγὸν τῆς ξενοκρατείας, κατέφευγον αἱ
Μοῦσαι τῆς Ἑλλάδος, ἡ πόλις ἐκείνη ἐφ' ἧς ὡς
μουσική τριὰς καθήρχοντο, χειρῶν ἐχόμεναι, Ποί-
ησις, Ἐπιστήμη καὶ Τέχνη, ἡ πόλις ἐκείνη ἔν-
θα, ὡς εἰς Κιβωτὸν αἰσιωτέρου μέλλοντος, παρα-
κατατίθεντο αἱ Οὐραλλίδες τῶν Ἑλληνικῶν φώ-
των, ἡ πόλις ἐκείνη ἔπρεπεν ὡς εἰκὸς ν' ἀναρνήθῃ
καὶ τὸ θέατρον τῶν πρώτων δοκιμασιῶν τῆς
νέας Ἑλληνικῆς Γραφίδος, ἡ κοίτις οὕτως
εἰπεῖν τῆς ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλληνικῆς Ζω-
γραφικῆς.

Ὁ ἐκ Κεφαλληνίας καὶ ἐν Φλωρεντία παρεπι-
δουρῶν Γεώργιος Μηνιάτης ἀνεδειξάτο ἐκ τῶν
πρώτων ἀνορθωτῶν τῆς Καλλιτεχνικῆς φήμης
τῶν προγόνων μας. Ὁ Ἰταλικὸς τύπος ἐπεσοχό-
ληθη συχνότατα, ἀναγγέλων, ἀναλύων καὶ ἐκ-
θεάζων τὰς ἐξόχους εἰκόνας τοῦ συμπολίτου
μας, καὶ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ σεμνύνηται ἀπο-
καλῶν οὐτὸν γνήσιον Ἰταλόν.— Τὸ Ἔθνος
(La Nazione), μία τῶν ἐμβριθεστέρων ἐφημερίδων
τῆς Φλωρεντίας, ἀφιέρου ἐν τῷ 138 ἀριθμῷ τῆς,
κατὰ τὸν παρελθόντα Μάιον τοῦ ἔτους τούτου,
δικάστηλον ὄλην ἐπιφυλλίδα εἰς τὴν ἀνάλυσιν
καὶ περιγραφὴν τῶν ἐξαισίων καλλιτεχνικῶν
καλλῶν εἰκόνας, προσράτως ἐξεληούσης τῆς
εἰστόχου γραφίδος τοῦ Μηνιάτη.

Ἡ εἰκὼν αὕτη, τὴν ὁποίαν μὲ ἀπκράμυλλον
χάριν καὶ ἀπερίγραπτον ἀκρίβειαν ἐκφρασεως,
παρέδιδεν εἰς τὸν ἴσον ὁ Συμπολίτης μας, πη-
ριστὰ: Ἐορτῆς ἡμέραν τῆς ἐν Ἰσπανίᾳ ἱερᾶς
Ἐξετάσεως, σκηνὴν ἐρανισθεῖσαν ἔκτινος διη-
γήματος τῆς Ἀγγλικῆς Ἐφημερίδος House Hold
Works:

Ἰδοὺ δὲ τί, σὺν τοῖς ἄλλοις, ἀναφέρει περὶ τῆς
γραφῆς ἡ Φλωρεντιανὴ Ἐφημερίς:

« Ἐπινοήτης ὁ Μηνιάτης τὴν σκηνὴν, ἐπαράθη, ὡς
ἀρετὴ, νὰ συμβιβῆται καὶ τὰς ὀρηγήσεις τοῦ διηγήμα-
τος, ποίησιν, ἀπικιτήσις τῆς τέχνης. — Οἱ κατὰδικοί,
ἀδελφοὶ καὶ γυναῖκες, φαί οὐκ αἰεὶς τὰ πρῶτον εὐρυχά-
ρον καὶ γυμνοῦ διαδρόμου, διαρροτροτρόπως διατεθειμέ-
νοι εἰς λήθη. — Τίτλος διατεταγμένον διαχωρίζει τὸν
διαδρόμον ἀπὸ κλίμακας ἄγρουσαν, εἴτε πρὸς τὴν ἔξω, εἴτε
πρὸς τὴν ἐξ ἄνω τῶν φυλακῶν. — Χιμαρὶ καὶ ἐπὶ
τοῦ τέλους ἐρεθίζονται κέντρα δὲ θο-φονικῆς ὁδὸς κα-
κελευστικῆς καὶ σκεδῶν λυτοβροῦσαι. — Δεξιόθεν τῆς
εἰκόνης φαίνεται καθήμενος ἐπ' ἑδράνου Δουκενικῆς

πράττωρ μεθίσκων μὲ δύο στρατιώτας. — Ἐἶνε ἑορτῆ:
ἡμέρα, εἰ κότες ὄθεν κληρικὸί τε καὶ λαϊκοὶ τοῦ Παντι-
ρωτάτου Ἱεροῦξε-ασιτηρίου συναεθιχέρονται καὶ συνορ-
γιαζονται! Τὰ πρόσωπα ταῦτα, ἐπ' ὧ, θηρωδία καὶ
βλακεία ἀμιλλῶνται ἀλλήλας τὸν θρίκμυον, προκαλοῦν-
τα τῆ, προσοχῆ τῶν ἐμβυεπόντων, ἀπειτελοῦσαι σύμ-
πλεγμα ζωροπάτης, πλῆ, καὶ φυσικωτάτης ἀντιθέσεως
μετὰ τῶ, ἐ, τῆ ἐσχίτη ἀγωνία τῆς ἀπογνώσεως γογγυ-
ζόντων θυμάτων. τῶν. Ἐκ τῆς κλίμακας ἀναβάνει σπαῖρα
κληρικῶν καὶ στρατιωτῶν μὲ τὴ σύμβολον, ὕπὴρ μέλλει
νὰ προηγηθῆ τῆς ποσοπάτης, καὶ πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ
ὄλου ἠθικοῦ ἀποτελέσματος, ἐπὶ τοῦ ἡμιατελήνου τοῦ
ἐπιεμένου τῆς κλίμακας ἐπιστηλίου, ἐγκειται ἐν ἀνα-
γλώφῃ Εἰκαγγελικῆς ἐξιστόρησις: Ὁ Χριστὸς περιπα-
θῶς περιψήχων καὶ διδάτω τῶν παιδῶν! . . Ἐθρυ-
εστάτη εἰρυνεία, ἐναγεστέρω: εἴτε καταραίνονται τὴν
σκληρότητα καὶ ἀπινθρωπῶν ὠρότητα τοῦ φρικωδε-
τάτου ἐξείου δικαστηρίου, τοῦ κείοντος τὰ πλάσματα
τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ δὲ ἄθεν ἐπεκαλεῖο τοῦνομα τοῦ Σωτῆρος
τοῦ Κόσμου! . .

Προθέεις ὁ Μηνιάτης νὰ ἐκφράτῃ ἀντικείμενον εἰς ἄ-
κρον τραγικόν, μετὰ πλείστη ὄσης συνέσεως καὶ ἀκρι-
βείας ἐτήρησε καὶ τὴν ἀθρότητα ἐκείνην, ἀπὸ τῆς ὀπί-
ας καὶ αὐταὶ τῆς τέχνης αἱ καλλοναὶ δὲν δύνανται ν' ἀ-
ποβῶνται οὔτε ἀγναὶ οὔτε τέλειαι, ἀνελογίσθη (καὶ εὐ-
στόχως ἠκολούθησε) τὴν ἐντολὴν ἐκείνην τοῦ Θεοῦ
πρὸς τοὺς δραματικούς ποιητάς: Νὰ ὑβρινωσι, τούτέ-
στι, τοὺς τραγικούς μύθους τῶν εἰς τρίπον ὄντων, ἡ Μή-
δεια νὰ μὴ σράξῃ τὰ τέκνα τῆς ἐπὶ τῆς σκηνῆς, καὶ πρὸ
τῶν ὀφθαλμῶν τῶν θεατῶν, καθότι τίποτε δὲν χυρόνει
καὶ δὲν ἐξουθενεῖται τὸν τὸ ἀποτελέσματος τοῦ δράμα-
τος, ὅταν τὸ φρικαλεόν, καὶ μάλιστα συνδεδεμένον μετὰ
τοῦ μυστήριου. Πρὸς τὴν σκοπὴν τούτου ὁ Μηνιάτης
περητήθη τοῦ καὶ οὐ ἐκείνου μηχανήματος τῶν εὐκάλων
ἀποτελεσμάτων, ὅπερ, καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰς ἐκ τῶν
στυγερῶν κατορθωμάτων τοῦ Ἱεροῦξε-ασιτηρίου κρυμμέ-
νης ὑποθέσεως, τῆς τοσῆς καὶ τοσῆς ἀνεκαθεύεται,
κατήνησε πλέον τετριμμένης χυδαιότητος,

Ἐνῶ λοιπὸν συγχυρόμεθα τὸν Καλλιτέχνην διὰ τὸ
εἶχον τούτο ἔργον του, καὶ ἐνῶ τὸν προκαλοῦμεν νὰ
προσάγῃ καὶ ἄλλα ἴσως ἢ καὶ ἀνωτέρως ἀξία, ἐ-
πεδὴ ὅμως εἰς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος εἰκόνα ποικιλη-
ταί εἶσι, συστατικὰ μέρη, γραμμά, τόνου, προσφύς κτλ.
εἶνε τὰ πάντα ὑπερακρίβως καὶ λεπτολογικῶς ὑπολεγο-
γισμένα, ἄς μᾶ, ἐπιτραπῆ νὰ τῶ συμβυλεύσωμεν νὰ
μὴ ὀσιάζῃ ὑπὲρ τὸ δέον εἰς τὴν σκηνὴν τὰς ὀρυγῆς καὶ
τὰς πητήσεις τῆς φαντασίας του, ἄς ἐπ' χειροσθῆ κενεῖ ἐκ
τῶν γραφικῶν ἐκείνων τολεμημάτων, τὰ ὅποια, καίτοι ἴ-
σως ψευδῆ, προξενουσι πάντοτε εἰς τὴν ζωγραφίαν, τὸ
ἀποτελέσμα ὅτι ἐν τῇ Μουσικῇ περιχρῶσιν οἱ πικρατονι-
σμοὶ δὲν ἐροῦντο ἰσχυροῦς. Ὁ Καλλιτέχνης ὀρε-
λει νὰ ἦαι ἐλαττωρ: ὀπιοῦς οὐκ ὀδοῦλος τῶν κανόνων.»
Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν συμβουλίαν τὴν ὀπείων
ἡ Ἰταλικὴ Ἐφημερίς ἐνασμενιέται δίδουσα πρὸς
τὸν Μηνιάτην μας, ἄς ἐπιτρέψῃ καὶ εἰς ἡμᾶς νὰ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΡΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΑΘ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν συμβουλίαν τὴν ὀπείων
ἡ Ἰταλικὴ Ἐφημερίς ἐνασμενιέται δίδουσα πρὸς
τὸν Μηνιάτην μας, ἄς ἐπιτρέψῃ καὶ εἰς ἡμᾶς νὰ

ὕπενθουμήσωμεν τί ἔλεγεν πρὸς τοὺς μαθητάς του αὐτός ὁ Ζεῦξις, ὁπότεν ἐπαινείτο ὑπὲρ τὸ δέον, ἢ τολμηρὰ ἀλλόκοτος καὶ καινοφανής εἰκὼν τῆς Ἰπποκονταύρου του. Περὶ λαβῆς ἢ δὴ τὴν εἰκόνα καὶ ἀράμενοι ἀπαχομίζετε οἴκαδε, οὗτοι γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆς τέχνης ἐπαινοῦσι, τῶν δ' ἐφ' ὧτω εἰ καλῶς ἔχει καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον, παρεῦδοκομεῖ τὴν ἀκρίβειαν τῶν ἔργων ἢ τῆς ὑποθέσεως καινοτομία.

Τὸ καθ' ἡμᾶς δὲ, περαίνοντες τὰς γραμμάς ταύτας, δὲν δυνάμεθα εἰμὴ νὰ συγχαρῶμεν ἐκ καρδίας τὸν ἔξοχον τοῦτον Καλλιτέχνην καὶ Συμπολίτην μας Μηνιάτην, ἐκ τῆς γραφίδος τοῦ ὁποίου δικαιοῦμεθα νὰ προσδοκῶμεν πολλὰ ὅσα ἀριστουργήματα, τὸν προτρέπομεν ὅπως νὰ λαμβάνῃ καὶ ἐκ τῆς Πατρίου Ἱστορίας θέματα, ἵνα καὶ ἐκ τῆς γραφῆς Ἑλληνικῶν σκηνῶν ἀποδεικνύηται ἡ ἀληθὴς καταγωγή τῆς ἀριστοφυοῦς χειρὸς του.

UNE COMEDIE A PROPOS D'UNE TRAGEDIE.

Ἦτοι

ΛΙ ΕΝ ΣΥΡΙΑ ΣΦΑΓΑΙ ΚΑΙ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ ΜΑΣ.

Ἐλ, ἡ Ἑλλάς, ἡ Γαλλία, ἡ Ἀγγλία, ἡ Ἰταλία ἄπασα τέλος ἢ Ἐβρώπη, διενεργῆ πικρὴ σθένει γενναίως ὑπὲρ τῶν ἐν Συρίᾳ σφριζομένων συνασφορῶν ἢ φιλάνθρωπος, φιλεθνος καὶ πατριωτικῆ ἡμῶν Κυβερνήσις, φιλοτιμουμένη ὡς ὄφειλε, καὶ οὐδ' ἐνός ὑποδεδειγμένον βουλομένη φανῆναι, ἔδωκε καὶ τὴν φρονίαν ταύτην τὸ ἐπιζητούμενον τῆς μεγαθυμίας τῆς παρ' ἡμῶν, καὶ τὴν πρώτην, εἶποι τις ἂν, ἐπίσημον ὄθρην ὑπὲρ τῆς παντλήμονος καὶ ἀναξιοπαθοῦσας ἐκείνης μερίδος τοῦ γένους μας. Ἴδου δὲ τί, ὡς ἔειπεν, κατόρθωσε:

Κατὰ τὸ πρῶτον μόλις ἀκουσμα τῶν ἐν Συρίᾳ ἀνηκίστων ἀγίων τῶν ἀλλοφύλων, Ὁ Ἑλ: Ἐπαρχος συνεισέταξε ἰτακὸν μετὰ τοῦ Γραμματέως του καὶ τοῦ Ἐγγ. Συμβούλου συναρκετιν. καὶ, ἀναλογισθέντες ὅτι σφαιρὸν, ὁ ἐπιπέταμα, ἐξικρουμένως τῆς ὁσημέραι βελτιουμένης ἀρμενίου χωροφυλακῆς, ἥτις ὅμως δὲν εἰσέτι ἀποκαθάρσις: οἱ ἐκστρατεῖαν εἰς τὸ ἐξωτερικόν· ὅτι στρατὸν ἀνευρῆν δὲν ἔχομεν, καὶ ἐπομένως: δὲν δυνάμεθα ὡς οἱ ἰδεοὶ τοῦ Β. τῆς Ἑλλάδος νὰ στείλωμεν, ὅτι καὶ στόλου, κατὰ τὸ παρὸν στερρούμεθα (ὁ τῶν Φαρσων ἀγίαι εἰς ἰδιώτης ἐπομένως δὲν δύναται ἢ Κυβερνήσις: νὰ τὸν διαλύσῃ), ἀφ' οὗ περιπαθέτατα

ἔκτινος ῥίζοσπίστου συμβούλου, ἐξετέθει, καὶ καθ' ὅλας του τὰς ἐπόψεις, ἐσυζητήθη τὸ σπαραξικάρδιον ἐκεῖνο ἀντικειμένον, (λεχθῆτω δ' ἐν προσηθείαι, καὶ πρὸς τιμὴν τῆς φιλάνθρωπίας τοῦ ὄλου Συμβούλου, ὅτι, κατὰ τὴν περιστάτην ἐκείνην, καθ' ἣν καὶ λίθοι ἤθελον συγκινηθῆ καὶ ῥίζοσπίστα: καὶ κυβερνητικοὶ καὶ οἱ Ἐυδιανὶ αὐτοί, ὄλοι, ὄλοι μιᾷ ψυχῇ καὶ αὐτομάτως συνεκινήθησαν.!) Ἀφ' οὗ συνοπτικῶς πῶς ἀκεφαλαίωσεν ὁ Ἐπαρχος τῆς ἀντιπολιτεύσεως: τὰς φιλάνθρωπος καὶ φιλεθνοῦς διαθέσεις τοῦ τόπου ὄλου, μὴ ἐξικρουμένων οὐδ' αὐτῶν τῶν ὑπαλλήλων, οὐδ' αὐτῶν τῶν Δημοτικῶν Συμβούλων, μετὰ τῶν ὁποίων λάμπει ὡς ἀστὴρ καὶ κάποιος Καζανέγρας: — Ἐυδιανῶν καὶ μικρῶν ἐπὶ τῶν ἐρισταμένων οικονομικῶν μας: περιστάσεων, ἐτελεύτησε συμπεραίνων ὅτι, ἀνεπεθήτως καὶ αὐτεπαγγελτικῶς, ὄφειλον νὰ ἐκδώσωσι Ἐγκυκλίους: πρὸς ὄλας ἐν γένει τὰς τάξεις τῶν πολιτῶν ἀπευθουθητομένας, ἢ τοὐλάχιστον πρὸς τὰς κυριωτέρας, ἵνα συναπαξίπαντες προτκληθῶσι νὰ συνεισφέρωσι τὸ κατὰ δύναμιν ὑπὲρ τῶν Συριακῶν σφριζῶν.

Ὁ Ἑλ: Ἐπαρχος παρετήρησε τότε, χαμιλῇ τῇ φωνῇ, ὅτι ὅπως δὴποτε ὄφειλε πρὸ πάντων νὰ συμβουλευθῆ τὸ ἐν Κερύαια μαντεῖον περὶ τοῦ πραιτέου! . . . Ὁ Γραμματεὺς ὅμως ἀποτόμως τῶ ἀπεκρίθη, ὅτι τὸ ἀντικείμενον δὲν ἀξίζει τὸν κόπον καὶ ὅτι ἡδύνατο νὰ παραδεχθῆ τὴν πρότασιν τοῦ Συμβούλου, χωρὶς φόβου νὰ ἐκτεθῆ εἰς τὴν ὄργην τοῦ χρηματοδοτοῦτος Ὁμοῦ. Ὁ Ἑλ: ὄθρην ἡτυχίας συνήνεσε, ὁ δὲ Γραμματεὺς κατ' ἐπιταγήν του συνέταξε τὰς ἐπομένως: Ἐγκυκλίους, τῶν ὁποίων πύτυχίτηεν νὰ λάθωμεν ἵνα ἀπαράλλακτα, τεκμήρια ταῦτα ἀναμφίλογα τῆς μεγαθύμου φιλάνθρωπίας τῆς Τοπικῆς μας Κυβερνήσεως, πρὸς ἣν τὴν δόξαν καὶ τὸν αἶνον ἀναιδέμωμεν ἡμεῖς καὶ μεθ' ἡμῶν αἱ ἐπερχόμεναι ἀπόγονοί μας γενεαί, πρὸς ἃ: σφῆ καὶ ἀκέραια ἀφώμεν τὰ Κικλώπεια κατορθώματα τῶν προγόνων των.

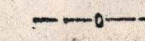
Ἄριθ. 1. Ἐγκύκλιος.

ΠΡΟΣ ΠΑΝΤΑ ΤΗΟΥΡΓΗΜΑΤΙΑΝ ΚΕΦΑΛΑΗΝΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥ ΥΠΕΡΓΑΤΟΥ ΜΕΧΡΙ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΟΣ,

Ὁ Ἐπαρχος χαίρειν.

Ἐν τιμῇ Κύριε,

Εἴθε χριστιανός! . . . Εἴθε Ἕλλην! . . . Εἴθε ἀνθρώπος! . . . Εἴθε ζῶον . . . λογικόν ἢ τί παραπλήσιον . . . περικαλεῖσθε ἔθεν νὰ παρακαταθέσητε τὸν μῆνα τοῦτον τὸ τέταρτον τοῦ μισθοῦ σας, ἵνα καὶ ὑμεῖς ταυτοτρόπως, ἀναλόγως συνεισφῆρητε εἰς τὴν ὑπὲρ τῶν ἐν Συρίᾳ κρουσομένων ὁμοίων μας ἔρανον— Εἰσπέρισμα ὅτι δὲν ἔχ' ἰδέεσθε, ὡς εἰδόμεθα, τὴν χαμιρπεταν νὰ φειδωλεθῆτε ὄλων σφριζῶν ὑπὲρ ἀναξιοπαθοῦτων ἀνθρώπων, ἂν σφί δι' ἄλλο, τοὐλάχιστον εἰς τὰ μμῆτις τοῦ Κοσμοῦ ποῦ σὰ: κινεῖ καὶ . . . Χαίρετε! . . .

Ἄριθ. 2.

**ΠΡΟΣ ΠΑΝΤΑ ΠΛΟΥΣΙΟΝ, ΚΕΦΑΛΑΙΟΥΧΟΝ
ΧΡΗΜΑΤΟΔΑΝΕΙΣΤΗΝ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΝ κ.λ.**

Βύσυνείδητε Κύριε,

Παρακαλεῖσθε ἐκ τῶν περισσευμάτων τῶν θουαυρίζο-
μένων τόκων, ἀντοκισμῶν καὶ τοκογλυφιῶν σας, νὰ
συνεισφέρητε καὶ ἡμεῖς ὅ,τι προαφίετε, ὑπὲρ τῶν
λιμοκτονούντων καὶ ἀσπιριόντων ἐν Συρίᾳ θυμάτων,
εἰτινες, ἂν οὐχὶ ἀδελφοί σας, εἶνε παντός Χριστιανοῦ,
παντός Ἑλλήνος, παντός ἀνθρώπου ἀδελφοί κύριοι, δὲν
σᾶς ζητοῦμεν τὰ ἀδύνατα, δὲν σᾶς λέγομεν φερ' εἰπεῖν,
τίσαστε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς συνειδήσεώς σας, ἐπὶ τῆς
καρδίας σας, ὦ, πολλοὺ γε καὶ δεῖ! θέσατέ τὴν μόνον
εἰς τὴν τζέπην σας καὶ θέλει μᾶς φράσαι. Χαίραμένοι!

— — —

Ἄριθ. 3.

**ΠΡΟΣ ΠΑΝΤΑ ΕΜΠΟΡΟΝ, ΑΠΟ ΤΡΑΠΕΖΙΤΟΥ
ΜΕΧΡΙ ΜΠΟΥΤΟΥΛΙΝΟΥ, ΚΑΙ ΕΝ ΓΕΝΕΙ ΠΡΟΣ
ΑΠΑΝΤΙΑΣ ΤΟΥΣ ΕΝ Τῷ ΝΑῶ ΤΟΥ «ΕΡΜΟΥ»
ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΝΤΑΣ.**

Μεγαλεπίβουλοι Κύριοι!

Πολλάκι καὶ πολυτρόπως, δοθείσης τῆς περιστάσεως,
ιδείχθητε καὶ ἄνθρωποι καὶ Χριστιανοὶ καὶ Ἕλληνες,
συνενεγκόντες εἰς φωταψίας, θεατρικὰς παρσυστάσεις καὶ
δὲ καὶ εἰς χοροὺς . . . . .!!! πλὴν προκειμένου τώ-
ρα περὶ ἐράνου ὑπὲρ ἀναξιοπαροῦσης ἀνθρωπότητας . .
. . . . . δυστάζομεν μὰ τὸν Δία νὰ ἐπικαλεσθῶμεν
τὴν γενναίψυχον ἐκείνην μεγαλοθυρίαν σας . . . . . Ὁ
μὴν ἀλλὰ πειραθῶμεν. Κύριοι, δὲν σᾶς ζητοῦμεν ἄρ-
τον διὰ τοὺς πτωχοὺς συμπατριώτας μας ἢ διὰ τοὺς
ἐπαίτας τῶν προθύρων μας!!! Ὁχὶ Κύριοι, αὐτοὺς,
καθ' ἐλάχιστην, τοὺς βλέπετε καὶ ἕκαστος ὑμῶν, πεπεισ-
μέθα, τοὺς συνδράμει . . . . .!!! Ὡ! Κύριοι, μὴ μᾶς
προπηλακίσθητε ὡς δημοκόπους καὶ ἀγύρτας . . . . .
Ἵψοῦμεν τὴν ἀσθενήμας φωνὴν ὑπὲρ ἀνθρώπων μικρῶν,
καὶ λίαν μακρῶν ἡμῶν εὐρισκομένων, γνωστῶν μόνον
εἰς τὴν καρδίαν μας, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἔχομεν τί
νὰ φοβηθῶμεν ἢ νὰ ἐλπίσωμεν. Κύριοι, ἐθυμηθεῖτε ὅτι
εἰσθε Χριστιανοί, ὅτι εἰσθε Ἕλληνες, ὅτι εἰσθε ἄνθρω-
ποι, ὅτι εἰσθε ζῶα . . . λογικὰ καὶ χρυσόμαλλα ἴ-
χθυεῖτε.

— — —

Ἄριθ. 4.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗΝ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ.

Φιλομουσάτατοι Κύριοι!

Μετὰ πλείστης δόξης φρίκης καὶ φόβου ἠκούσαμεν
ὅτι διετάχθη πρὸς τῆς Γενικῆς Κυβερνήσεως ἢ πρὸς
ὑμᾶς ἐπίδοσις τῆς προικῆς τοῦ ἐλευσομένου Θεατρικοῦ
ἔτους, συνισταμένης ἐκ ταλλήρων 1500. Κύριοι! Ἐν

δύοματι τῆς ἀνθρωπότητας, ἐν δύοματι τοῦ λαοῦ, ἐν δ-
νύματι τῶν ἀργυρίων ἐκείνων, σᾶς προσκαλῶμεν νὰ
καταθέσθε ἀνυπερβείτως τὸ ποσὸν εἰς τὸν ὑπὲρ τῶν
ἐν Συρίᾳ μαρτύρων ἔρχον. Κύριοι! Ὁ μεγάλθυμος τῆς
Κεφαλληνίας λαὸς εἶναι εὐτυχέστατος νὰ στερηθῆ δι'
ἐν ἔτος θεατρικῆς διασκεδάσεως, ὑπὲρ τῶν σραγιαζο-
μένων ἀδελφῶν του, Κύριοι, σιδαθοῆτε τὴν φωνὴν τοῦ
λαοῦ, κρυαζόντος « δὲν θέλομεν θέατρα, δὲν θέλομεν
διασκεδάσεις, ἐφ' οἷ ἐν Συρίᾳ ἀδελφοί μας στεροῦνται
τῶν προτίσιων ἀναγκαίων, αὐτοῦ τοῦ ἄρτου, αὐτῆς
τῶν τῆς ὑπάρξεως! . Φέρτε τὰ 1500 ἀμέσως ἐδῶ, κα-
ταθέσατέ τα εἰς τινὰ φλανθρωποτέραν καὶ ἐμβριθε-
τέραν ἐπιτροπὴν! . Δὲν θέλομεν θέατρα καὶ θεατροπι-
τροπὰς δὲν θέλομεν τὰ μουτζουτζούνια σας, δὲν θέλο-
μεν τὰ καρχυκιουζουλίκια σας, θέλομεν τὰ 1500 μᾶς
τάλληρα' αὐτὰ μᾶς ἀνήκουν, μᾶς ἐδόθησαν πρὸς διασ-
κέδασιν μας, εἶναι ἰδικά μας, ἡμεῖς μόνον ὅθεν δικαιο-
σύμεθα νὰ τὰ διαθίσωμεν ὅπως κάλλιον προαιρούμεθα;
Κλεῖστε τὸν Βουκέφαλον, κάτου ὁ Βουκέφαλος κάτου ἢ
Βουκεφαλικὴ ἐπιτροπὴ. Ζήτω ἢ Κυβέρνησις. Γιούχα σας!
Γιούχα σας! Χουὶ, Χουὶ, Χουὶ, Χουὶ, !!! . . . . . »
καὶ ἀλαλαγμοὺς καὶ σφυριγμοὺς, οὗς ἀδυνατεῖ ὁ κά-
λαμὸς μας νὰ σᾶς περυστήσῃ! . Πρὸς θεοῦ λοιπὸν Κύ-
ριοι, ἀρούνητος ἄχρι τοῦδε μὲ τὴν θεατρομανίαν σας
ἐξετέθητε! ἄλις θεάτρου, ἄλις θεατροδανείων, ἄλις
μουτζουτζουνίων ἄλις τόσων καὶ τόσων ἄλ-
λων. . ὁ λαὸς θέλει τὴν κατάλυσιν τῆς ἀρχῆς σας
καὶ τὴν παράδοσιν τῶν 1500 διστήλων, αἱ, ὑπομονὴ
Κύριοι, ἂν τὰ βασιλεία τῶν Περτῶν καὶ Μήδων, ἂν τὰ
βασιλεία τῶν Βαβυλωνίων δὲν ὑπάρχουσι πλέον, ἂν ὁ
Κολοσσὸς τῆς Ῥωμαϊκῆς αυτοκρατορίας ἐχώθη ὑπὸ τὸ
ἴδιον αὐτοῦ βῆρος, ἂν ἡ Αὐτοκρατορία τῶν Οὐμάνων,
Μωάμεθ καὶ Βηγιαζέτων ἤγγικε τῶρα πλέον εἰς
τὸ τέρμα τῆς . . . δύνασθε ἀδακρυτὶ καὶ ὑμεῖς νὰ ἴδῃ-
τε τὴν πτώσιν τῆς βουκεφαλικῆς σας Ἐπιτροπῆς. Αἱ
Κύριοι, sic transit gloria mundi! . ματαιότης
ματαιότητων τὰ πάντα ματαιότης! . Ἀλλὰ Κύριοι, σᾶς τὸ ἐπαναλέγομεν, μὴ πρὸς θεοῦ, εἰς
σκληροτέρας δοκιμασίας θέσητε τὴν ἀαμονὴν καὶ ἀνο-
χὴν τοῦ φιλησούχου, ναι μὲν, ἀλλὰ καὶ ἰσχυρογνώμονος
τοῦτου λαοῦ. Τα 1500 ἐδῶ, ἄλλως, τρέμετε! .

— — —

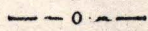
Ἄριθ. 5.

**ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΕΥΑΙΣΘΗΤΟΥΣ ΚΥΡΙΑΣ, ΝΕΑΣ
ΚΑΙ ΟΡΙΑΣ, ΥΠΑΝΔΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΟΥΣ.**

Αἰτηθῆναι, Κυρίαί, ἐνῶ οἱ παντλήμονες ἀδελφοί μας
ἐν Συρίᾳ ἀποδεκατίζονται, αἰσχύνη λέγομεν, πομπωδῶς
νὰ περιβιβάσθητε ὀγκωδῶν μαλακῶρων, πολυταλλήρων
ἐπιθήτων μανδυλίων, βερνουςίων, φουτάδων, καπέλιώνων,
κοχοροπιτέρων τριζίων κλ. Ἐν βελέσιον ὀλιγώτερον εἶ-
ναι ἴσα ἴσα δὲ καὶ ἰσὶ ἄρτου, τὸν ὅποιον ἠδύνασθε
νὰ στείλητε πρὸς τοὺς ἀνεξισπαθόντας οὐσίους μας, ἢ
ταπεινώσεις τῶν μαλακῶρων σας, ἠδύνατο νὰ παρῶμεν
κανὲν φέρεμα διὰ τὰ ρακένδια καὶ γυμνόχροα ἐκείνα
παἰδιά καὶ γύναια, τὰ ὑπὸ τῆς λύσσης τῶν Τουρκοδρό-
ων σερηθέντα πλουσίων ὑπαρχόντων, ἀνέτων οἰκιῶν καὶ

προσφών συγγενῶν! Ἐν φυχῆτὸν ὀλιγώτερον, εἰς τὰς
 παλαιῶν. ἡμιζῆσαι, ἔσεται ἀσθενής· ἀλλὰ σημαν-
 τικῶς ἀρωγὴ εἰς τοὺς ἀπάτρδας, ἀνεστίους, ἀστέ-
 νους, ἀπικτορας, ἀμήτορας· καὶ ἀτέκνους μάρτυρας
 τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἑλληνος!
 αὐτὸς λοιπὸν Κυρίαί, ὑμεῖς, αἱ τοσοῦτον ἐπὶ ἀφροαισ-
 τίας καὶ καλοῦ ἀγαθῆς σεμνυόμεναι, δόσατε ἀφορμὴν
 εἰς τοὺς ἀδελφούς μας νὰ σὰς· εὐλογῶσιν, εἰς τὴν Εὐρώ-
 πην νὰ σὰς· θαυμάζῃ, εἰς ἡμᾶς νὰ σὰς· διασαλπίζωμεν,
 καὶ νὰ σὰς· ὑπερασπιζόμεθα μέχρι τελευταίου τεμα-
 γίου τοῦ χερτοῦ μας, μέχρι τῆς τελευταίας βραίδος
 τῆς μελίνης μας! Ἀντίσας· . . . . Ἀντίσας· . . .
 Ἀντίσας! . . .

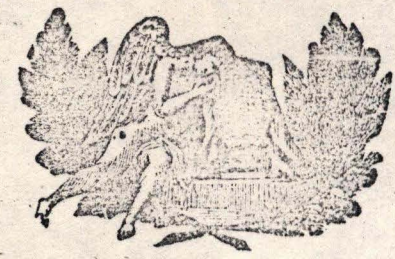
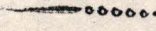

Ἀριθ. 6.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΕΟΛΑΙΑΝ.

Ἀπόγονοι Ἀρμοδιῶν καὶ Ἀριστογειτόων! ἀπόγονοι
 τῶν καὶ τῶν ἄλλων! τοὺς ὁποίους καὶ ἡμεῖς δὲν
 ἐβλαβήμεθα, καὶ ὑμεῖς, μαζὴ μας, ἐλισημονήσατε. Ἀπό-
 γονοι τῶν πατέρων σας! ἔκγονοι τῶν πάππων
 σας! τέκνα τῶν μητέρων σας· ποθητά! πατέρες τῶν ἀ-
 πογόνων σας! . . . Οἱ ἐν Συρίᾳ ἀδελφοί μας προπηλακί-
 ζονται! κολαρίζονται! γυμνατεύονται! λιμοκτονοῦσι! βε-
 βανίζονται! ἀποδεκακίζονται! σφάζονται! ἀπαγχονίζον-
 ται! κρεουργοῦνται! ὀβελίζονται! στυροῦνται! κατατο-
 μάζονται! ἐκτραχηλίζονται! κατακερματίζονται! . . . ὑπὸ
 τυράννων, καὶ ὑπὸ ἀλλοφύλων καὶ μυσαρῶν τυράννων!
 ἦτοι δὲ τί ποιεῖτε; . . . . Ἄν ποτε καὶ ὑμεῖς ἢ
 τὴν καταδικασθῆτε εἰς προπηλακισμὸν . . . κολαρισμὸν . .
 γυμνατισμὸν . . . λιμοκτονισμὸν . . . βαντισμὸν . . . ἀτιμωτικὸν
 ἀποδεκατισμὸν . . . σφαγὴν . . . ἀπαγχονισμὸν . . . κρε-
 ουργισμὸν . . . ὀβελισμὸν . . . σταύρωσιν . . . κατατομίσ-
 μον . . . καὶ κατακερματισμὸν . . . εἰς θανά-
 τος, δακρύων καὶ ἀτιμίας . . . . τίς κινήσει
 πρὸς βοήθειαν τῶν ψυχῶν ὑμῶν; ὑμῶν, οἵτινες ἐν τῷ
 ἀδελφῷ τῆς ἀναληψίας ὑμῶν, καὶ μανδραγορικῶν ὑπνον
 ἐκτίμησιν ὑπνώττοντες, ἐνῷ σὰς σφάζουν τοὺς ἀδελφούς
 ἀδιαφορεῖτε; Ὅλοι ὅλοι, ὦ ἄθλιοι, θὰ σὰς ἐγκαταλείπουσι
 . . . . ἔρρωσι ἀδελφικῆς ἀρωγῆς, ἀδελφικῶν δακ-
 ρύων, ὡς κύνες θὰ ἀποθνήσκετε, καὶ αἱ ἀγωνίαι σας θὰ
 ἐπιλείπονται ὑπὸ τῶν αἰμοσταγῶν φισμάτων τῶν ἐν
 τῷ ἀδελφῷ τῆς ἀναληψίας ἀδελφῶν σας, οἵτινες
 ἐν σὰς μαρτυροῦν, οἵτινες θὰ σὰς κυττάζουσι, καὶ θὰ
 ἐπιλείπονται ἀπὸ τὰ γέλοια! χαιρετε!
 Ἄς ἔλθωσι τῶρα νὰ μᾶς εἰπωσιν εἰ συ-
 γνησὶ τῆς Κυβερνήσεώς μας, ὅτι αὕτη σύγ-
 γνησὶ τῶν ἀπολεσάντων πᾶν αἰσθητικῆς τιμῆς
 καὶ τῆς νουθεσίας, πᾶσαν ἰδέαν ἰθιγισμοῦ· ὅτι εἶναι νου-
 θετικῆς τῆς χιρῆς τοῦ Ἐθνικοῦ ὅτι ἴσως, ἴσως, δὲν
 εἶναι καὶ Ἑλληνες . . . . Ἀίσχυνε! Ἀίσχυνε! Κύ-
 βερνε, ἂν εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις δὲν ἤθελον πράξει
 ἐν ἀνωτέρω ἐπιθετικῶν, τότε καὶ ἡμεῖς ἴσως ἤθελον
 ἐκπρωχθῆναι με σὰς, ἀλλὰ, Κύριοι, ἀναγνώσατε, ἀνα-

γνώσατε ἀπλῶς τὰς ἀνωθεν ἐγκυκλίους καὶ τότε εἰπέτε
 μας, τί ὄφειλε νὰ πράξῃ, καὶ τί δὲν ἔπραξε.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ.

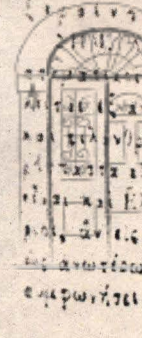

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΜΟΥΣΤΟΞΥΔΗΣ, ΑΠΟΔΗΜΗΣΑΣ
ΕΙΣ ΚΥΡΙΟΝ ΤΗ 17ῃ ΟΔΕΥΟΝΤΟΣ.

Ὁς ἄπορος, ἀνήλικος καὶ ἄσημος αἰκογένεια, ἀπολεί-
 σασα πατέρα φιλόστοργον . . . μόνον τὴν φίλον . . . μόνον
 τὴν προστάτην . . . καὶ μόνον τὴν, ἐν τῇ λοιπῇ Κοινωνίᾳ,
 σέβασιν, κλαίει καὶ ὀδύρεται τὸ δυσαναπλήρωτον κενόν,
 τὴν δυσαναπληρώσιμον ἐκείνην χερεῦσαν θέσιν . . . ὅ-
 τω καὶ ὁ Λαὸς τῆς Ἑπτανήσου θρηνεῖ τὴν ἀπώλειαν τοῦ
 Μουστοξύδου του . . . Τὸ ὄνομα τοῦτο, προφερόμενον μό-
 νον, μᾶς ἀπαλλάττει πάσης περὶ ἀρετῶν καὶ προτερημά-
 των μικροχρῆσεως, πάσης περὶ ἰδιωτικοῦ καὶ πολιτι-
 κοῦ βίου ἐκθέσεως, πάσης, τέλος, τοῦ φιλολογικοῦ ἀν-
 δρός περιγραφῆς! ἄλλως τε, δὲν ἀξιοῦμεν νὰ σφραγι-
 σθῶμεν, εἰς τὰς ἐφημέρους καὶ πεπερασμένους στήλας μας,
 οὐδὲ λέξιν τῶν ὄτων, ἀριστοὶ συγγραφῆς, εἰς τὰς μακ-
 ρύνοισι σελίδας τῆς ἱστορίας, περὶ Μουστοξύδου, ἀνε-
 ζιτήτως, θέλουσι ἐγχαράξαι! ὀφθαλμοὶ καὶ ἡμεῖς τὸ
 κοινὸν τοῦτο τῆς Πατρίδος δυστύχημα, καὶ ὁ ὀφθαλμὸς
 μας, ταπεινὸν ἔστω ἴσον, ἐκ χειρὸς ἀγνώστου βιπετόμενοι
 ἐπὶ τῆς πλακῆς τοῦ τύμβου του! φευγαλίον ἔστω δακ-
 ρυῦν, ἐκτῶν τῶν καὶ τῶν ἄλλων, καὶ ἀκουσίως, ἡ κοινὴ
 αὕτη συμφορὰ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μας ἀμέλειαι! Γαίαν
 ἔρρωσι ἐλαφρῶν ἐνδοξῶν Μουστοξύδου! Ὁ δὲ τριαιόμορφος
 καὶ εἰδεχθῆς δαίμων τοῦ φθόνου, ὁ καθ' ὅλον τὸν βίον
 σου, βῆμα πρὸς βῆμα ἀκολουθήσας σε, ἄς συντριφθῇ
 τῶρα πλέον κατὰ τῶν μαρμάρων τοῦ τάφου σου! . . .

ΣΥΡΙΑΩΝ ΒΕΡΕΤΤΑΣ, ΕΤΕΛΕΥΤΑ . . .

Πλήρεις ἀθυρίας καὶ λύπης μεταξέρομεν, ἐκ τῆς Γαλ-
 λικῆς Ἐφημερίδος Gazette du Midi, καὶ τὴν κάτω-
 θε νεκρολογίαν περὶ Συριαῶνος Βερέττα.
 Ἐγνωρίζομεν ὅτι ἡμεῖς τὸν προφθιόντα καὶ ἐκ-
 τατὴ κεκοσμημένον νέον Σπυριδῶνα ἐν Ἀθήναις, ὅτι,
 περὶ τὸ τέρας τῶν προκαταρκτικῶν τοῦ σπουδῶν ἡγ-
 γίξεν. Ἐκπαιδευθεὶς ὁ Σπυριδῶν ἐν τῷ τοῦ Παππαδο-
 πόουλου Ἐκπαιδευτηρίῳ, καὶ τυχῶν πάντοτε τῶν πρῶτων

βαθμῶν καὶ βραβείων, λίαν διεκρίνετο τῶν ἄλλων μαθητευομένων Ἑλληνιστῶν. Τὸ προσήνεκ καὶ πρῶτον τοῦ χαρακτήρου του, ἢ καὶ τὴν σπουδὴν ἐπίδοσις αὐτοῦ τὴν καρδὴν πεινῶς προσέβλεπον. Ὁ ἐνάρετος καὶ ἀγγίλου: νῆος οὐδὲς προσήνεκ τον χρηστὸν πολίτην, τὸν ὁποῖον ἡ Παιδεία κτλ. ὡς ἄνθρωπος τῆς ἀνοξέως ἀρροπάζεται ἐπὶ τῆ ἀρχῆς τῶν γονέων του, ἀρεῖς μέγα πίνης, ἢ ἀποκτῆ τῆ αἰσθητικῆς του, καὶ ἐπὶ ταῖς λαμπροταῖς ἐπισημῶν τοῦ μέλλοντος διατελῶν, ἢ Σπουρίδων εἰς Οὐρανὸς ἀπέπη πλῆθος χαρῶντων! . .

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

Ἡ Γαλλία, ἀρῶν εἰς τὴν χεῖρα πρὸς ἀπέλευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος, χεῖρας βρέποισα μεθ' ὅπου αὐτὸν σπύττω: τὰ πέντα τῆς νύκτους ἐκείνης φιλῆς συνέρχονται εἰς τὰ Σχολιασμα: καὶ εἰς τὰ ἐπιστημονικὰ καὶ Καθ.δράματα, ἔκ τῆς ἐπιστήμης τὰ νάματα ἀνοξέωσιν, ὡς συστατικὰ εἰς τὸν ὄντοκα ἔαυ τῆς εὐμερείας καὶ ἐλευθερίας των μεταξὺ τῶν μοθητῶν τούτων, τῶν τόσῳ μακρότερον σφρβέντων εἰς τὰ μαθήματα τῶν πορῶν καὶ Καθηγητῶν, ἢ ἐν Παιδείᾳ Νομικῇ Σχολῇ διεκρίνε καλλίστον καὶ ἀξιολογον μαθητῆ, ἀνήκοιτα εἰς τας Ἰονίους Νήσους, χῶρας, τας ὁποίας ἡ Γαλλία ποσῶς δὲν χωρίζει τῆς Ἑλλάδος εἰς τας συμπροθείας τῆς.

Ὁ νέος Βερέττας (Σπουρίδων-Φλιππο:) ἦν ἡδὲ διακεκριμένος τινὸς Ζακυνθίου δικηγόρου, ὁτις εἶχε, τὰ μέγιστα ἐπιμελητῆ τὴν ἀγωγὴν τοῦ προσφίλου τοῦτου τέκνου. Ὅποταν ἀφῆκε τὸ ἐν Ἀθῆναις Πανεπιστήμιον, ἵνα ἔλθῃ εἰς Παρίσιους, καὶ ἐνταῦθα συμπλοσῶσῃ τῆς Νομικῆς του Σπουδῆς, ἢ Μήτηρ καὶ ἡ Ἀδελφὴ ἠθέλησαν νὰ τὴν συνδιδάσκωσιν. Ἐπιμελῆς ὑπὲρ πάντα ἄλλον, διακρίτως ἐνασχολούμενος εἰς πᾶν ὅτι ἠδύναιτο νὰ τὸν ἐνισχύσῃ ποτέ, ἢ ἀπαρτίως καὶ εὐγενῶς ὑπερηστήσῃ τὴν Πατρίδα του, ὁ νέος Βερέττας εἶχε προσθεσῆ εἰς τῆς Νομικῆς του Μελέτης καὶ τὴν σπουδὴν πέντε γλωσσῶν μετὰ τῆς φιλολογίας των. Πλήρης ἀρετῶν, ἀρετῆς μόνον πρὸς τοὺς πτωχοὺς, εἶχεν ὄλα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος τὰ προσηρήματα. ἀλλ' ὑπὲρ πολὺ ἔως ἀφῆκε ἀλλαγὴ τοῦ κλίματος, καὶ μάστιγα, κατὰ τὸ παγετώδη χερμῶνα τοῦ ἔτους τούτου, τὸν ἔλασε νὰ προσβληθῇ ὑπὸ δαιμῆς λαρυγγίτιδος. Ἀποστειλῆς εἰς τὸ Θεσμολογικὸν Κατάστημα Aimelie-les-Bains εἰς τὰ Περναία, ἤρξατο ἀλαμβάνων. Ὁ πρὸς παρῆς θεῖος του Κύριος Διοῦσιος Βερέττας, ἰατρὸς εἰς Ζάκυνθον, εἶχε, πρῶτονος κατῶν, ἔλθῃ νὰ ἐνώσῃ τας Θεραπείας του εἰς τὰ τοῦ ἐξόχου ἰατροῦ τῆς Aimelie Κυρίου Γενέ, καὶ Κυρίου Βαλιού, Διευθυντοῦ τοῦ ἐκείτου Στρατιωτικοῦ Νοσηρομείου. Διπλοῶς ὅμως ἐρῶντῆ εἰς τῆς ἐπελθούτις, εἰς δάσιστα εἰκοσάτεσσων ὡρῶν ἢ ὀλεσθεῖς αὐτὴν παρῆλοκῆ ἐφῆκετῃ δὲ νὰ ἀποση τὴν ἀναρρῶνόντα. . .

Ἡ κατατεθλιμμένη τοῦ οἰκογένεια ἄλληλ παρηγορίαν δὲν ἔχει ἢ τὴν ἀκαμπτῶν τῆς ὄλας χριστιανικῆς τελευταῖς ἐκείνου τὸν ὁποῖον ὀδύρεται. Οἱ δὲ εἰς Παρισίους, καὶ ἐν Ἀθῆναις συμπαροσῶσῃ τοῦ ὀλα ἀναρρῶνόντα καὶ ὀλα σερμῶνονται διαλεγόμενοι εἰσῆτι περὶ αὐτοῦ.

E ROUX.

§. 1.

Τὰ γεγονότα ἐκεῖνα ποῦ μᾶ: ἐφῆλα: ἢ ἴστωριζ ἔμποροῦμε νὰν τὰ βελῶμε ὀλαπρὸ: μας, νὰν τὰ ζετῶσῶμε, νὰ εὐρωμε τῆς αἰτίας τους, νὰ εἰδοῦμε τὴν ἀρχή τους, νὰν τ' ἀκολουθῶσῶμεν εἰς τὴν ποσῶδὸ τους, καὶ νὰν περκαταθῆμε σὶδ τέλος τους: ἀκολουθῶσῶν γνωρίζοντες τὰ μ' ἐντελεια, ἔμποροῦμε νὰν τὰ χερκαχτοῖσῶμε κατῆνα γιὰ ἔαυνο ποῦ πραγματικῶς ἦσαν, ἀνεξαρτήτως ἀπὸ τὴν ἰδέα ποῦ οἱ συγχρονοὶ τους εἶχανε γιὰ δαῦτα. Μὰ κατὰ δυστυχία δὲν εἰν' εἰσι γιὰ ἔαυνο ποῦ ἐτοιμάζουσι τῶρα ἀπουματου στα μάτιαμας. Ἡ ὄλησι: ἢ ἀνησι: ἢ μεταβλησι: δὲν γένουσι ὄλας με μίας. Κάποιες μεταβῶλες μάλιστα ἢ κοινωνία τῆς συλλεχῶσῆναι ἀνεπικεστήτως, τῆς κυσφορεῖ βραδέως, καὶ τῆς δίνει σὶδ φῶ, ἔπειτ' ἀπὸ πολὲς γεσεῖς. Ἔτσι, ἐμεῖς: ὁποῦ ἀρχίζουσι τὴ ζωήμας μ' ἐδαῦτες, καὶ τὴν τελειῶνουμε πρὶν τελειῶσῶν ἐκεῖνες, δὲν ἔμποροῦμε νὰν τῆς εἰδοῦμε τὴν ὀλοσῆτά τους γιὰ νὰ ἔμποροῦμε νὰν καταβῶσῶμε ὁποῖς πραγματικῶς εἶσι, καὶ νὰ φέρῶμε μῆν κρῆση σωστή ἀπῶ σ' ἐδαῦτες: ἀλλὰ, ὁποχρεῶμενοι νὰ κρένωμε κοινῶσῃ ξεχωριστῶ, εἶλασθε κ' ἐμεῖς ὑποκείμενοι σ' ἐκεῖνα τὰ λάθη εἰς τὰ ὁποῖα συνήθως ὑπόκεινται ὄλοι κρέων' ἀπῶ σὲ δειγμάτα. Εἰδῶθε ἢ χρο: τρεῖσῆσι: ἀπῆτες εἰς τῆς ὁποῖς ὑπόκειται τὸ πλῆθος ὄταν κρένη τὰ πράγματα τῆς ἡμέρας. Τὰ πράγματα τῆς ἡμέρας εἶσι πολὺ ὀσκόλο νὰ κρέωνται ἔτσι, ἔπειδῆ δὲν εἶσι παρὰ μικρῶ, πολυποῖκίλα μέρη ἐνὸς μεγάλου ὄλου, ἐνὸς ὄλου διόλου ἀσῶσῃ εἰς τὰ μάτια τοῦ πλῆθους, καὶ δυσθεώρητου ἔσῶ: ὡς καὶ σὶδ μά: τα τοῦ γυμνασμένου εἰδῆμονος.

Τὴν προλεγομένην τούτην ἰδέα, τὴν ὁποῖαν ἀφῶ τῶρα γιὰ νῆλω σὶδν ὑπόθεσῆ μου μετὰ τὸ Λομπάρδο, εἶχανε κατὰ νὰν τὴν ἔχου' πρὸ ὀρθλοῦν ἐκεῖνοι ποῦ καταγίνουσι σὶδν ἐξετάσῃ τῶν καθημερινῶν συμβαντων.

§. 2.

Ἡ πῆλη μετῆξὸ ἐμὲ καὶ τοῦ Λομπάρδου, δὲν εἶσι διόλου, οὔτε ἰδῶσῆτικὸν, οὔτε τυχαῖον συμβῆν, ἀλλ' εἶσι κοινωνικῆ ἢ προπῆρασχευασμένη σύγκρουση δύο ἀρχῶν, ἢ ὁποῖς τῶρα πλέον μοσῶζῶν τῆ κοινωνία μας εἰς δύο ἰσοδύναμα μέρη, ἢ ἀρχή τῆς Προσῶδου, καὶ ἢ ἀρχή τῆς Πησοδρῶσῆσεως.

Ἡ ἀλήθεια τοῦ ἢ φανερῶντ' ἐμπρὸς ὄλας ὡς καὶ δ: ται εἰχ τῶν προτέρων, ῆπῶντες: ἔνα βλέμμα τρυγῆρουμα, εἰδοῦμε ἴον ὄλην σχεδὸν τὴν κοινωνίαν ἐπιστηματικῶς νὰ ἐδῆσῶσῆται σὲ τούτην τῆ. πάλῃ — ὄσον τὸ μέρος τῶν νοσημόνων τιρῶν γιὰ μὲ, τὸ μέρος τοῦ ὄλου, καὶ οἱ γαλιῶτοι γιὰ τὸ Λομπάρδο.

Ἄς ἐξετάσῶμε ὄμως καὶ λίγο σῆμῆτα. Πάρτε ὄλα ὀ Λομπάρδο: ἐγρῶσῃν ἔκατῆον μου, πῶσῆτε ἀκόη δῆ ὀ Λομπάρδο: ὡς ὄλησῶσῆ ἔγρῶσῃν σ' ἄλλες περιστάσι: πῶσῆτε τὰ ὄλα ἐγρῶσῃν ἐγὼ ἐναντίον τοῦ Λομπάρδου, καὶ τὰ ὄλα ἐγρῶσῃν σ' ἄλλες περιστάσι: πῶσῆτε ὡς δημοσιογράφῶ. Ἐξετάσῆτε: ἔα ὄλα μετὰ προσοχῆ, οἶλα: εἰρετε δῆ, τὰ γραφήματα τοῦ

Αραμπέρδου εις όλα τους τὰ μέρη πνέει δια τὴν ἴσον δόμω, καὶ οὐδὲν τὰ γριψήλατα τὰ δικάζου, εις δὲ τὴν μέσην πᾶσι τὴν πρόδω. Εἰς τὰ γραφόμενα τοῦ Αραμπέρδου θύει εὐρετα τὴν εὐφύλασση τοῦ ἀπολαύσιμου ἡμετέρου εἰς τὰ δικάζου θύει εὐρετα προτροπὴν πρὸς τὴν παλαιότητα ἀγγλῶν. Ὁ Αραμπέρδου εἰς τὰ γραφόμενά του κολικαίει τὴν κλίση τοῦ ὄχλου καὶ συμπαίει τὰ πάλῃ του· ἐγὼ σὶά δ' κίλου ἀπ' ττοῦ τῆ· γορ ροιαίει κλίση τοῦ ὄχλου, καὶ συμπαίει δ' ἀγγλῶν ἠθικῶν ἀντιτά του. Ὁ Αραμπέρδου μεταχειρίζεται τὴν ἠθικῶν, ἔτσι κἀὼς τὴν εὐρετα, καὶ εἰς αὐτοῦ γὰρ νὰ κινή τὰ συμπερινοτά του ἐγὼ ἔγραψα πάντα νὰ κληρονομή, νὰ ὑφωθῆ ἡ ἠθικῶν, γὰρ νὰ ἴσχυται νὰ δώτῃ ἠθικῶν εἰς τοὺς ὄχλους. Ὁ Αραμπέρδου ἐκάλειψεν τὰ πρῶτα ἐγὼ ἐπιμαρτυροῦμαι τὴν μελλόντα. Ὁ Αραμπέρδου ἔκρουσε τὴν Ἀλθουκ. ἐγὼ τὴν ἐδείξα.

Οὐτε πού κατὰ τύχη ἐμεῖς οἱ δύο ἀρχίζουμε τὴν πάλῃ. Ἐπει, οἱ δύο περισσότεροι ἀπὸ κάθε ἄλλου ἔπρεπε νιν τὴν κίωμε, ἐπειδὴ ἐμεῖς οἱ δύο περισσότεροι ἀπὸ κάθε ἄλλου περιστένομε ἀρολιότερα καθίνας τὴν λόματου. Ὁ Αραμπέρδου εἶνα ὁ μόνος ἀπὸ τοὺς ἰσοδρόμοις ἀεῖα στὴν Ἐριανητο πού, ἐπιτιμωμένοις τὴν κορῆ του, ἰπλοῦτις κ' ἐδοξισθησε· ἐγὼ εἶμαι ὁ μόνος ἀπὸ τοὺς προδοῦσας ἀεῖα στὴν Ἐριανητο πού κηρύττοντας τὴν ἐδικαί μου, ἐφτώχεψα καὶ ἀποκαθάρσα. Ὁ Αραμπέρδου με ἀπὸ μεγάλην Ἐρημορῖδε, γιομάτη πατριετισμὸ καὶ ὀρθοδοξία, ἔχει τὴν ζωῆτου γιομάτη ἴστροπέε κ' ἐγκλήματτα, ἐγὼ με μίαν Ἐρημορῖδε καταγορημένη γι' ἀνάθηκα καὶ ἀθητικῆ, δὲν ἔχω ὅμως ἴστροπέε, οὐδ' ἐγκλήματτα σὶ τὴν ζωῆ μου. (I).

Εἰς ἐλῆς λοιπόν, δικαιοματικῶς, εἰς ἐμεῖς ἐρχότουμε ἡ πάλῃ ἐπειδὴ ἐμεῖς εἰκασιθαι τῶν δύο τούτων κομμάτων τὰ δύο πρόσωπα τὰ πλέον δικαιοματικῶς ἀντίθετα. Ἐμεῖς ἔπρεπε νάν τὴν κίωμε, καὶ ἰδοὺ τὴν κίωμε. Ἡ πάλῃ μεταξὺ ἐμὲ καὶ Αραμπέρδου, εἶνα πάλῃ μεταξὺ Προδού καὶ ἰσοδρόμοις.

ΑΝΑ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

(II) Ἐν μίᾳ καὶ μοναχῇ γαλιτσιᾷ ἦθελ' ἔγω κηρομένη, οἱ πολλοὶ ἄρθεσι ἐθρομῶν τῶν ὁποίων τῆς γαλιτσιᾶς ἀδικητικῶς ἐμασκαρόνω, δι' ἴθελ' στυγαλοῦν βέλεια νὰ μοῦ τὴ φωνάζουν ἀεὶ Ἐρημορῖδες καὶ σὶά φυλλάδια πού ἀπὸ τέσσαρους χρόνους εὐρετα τυπῶνται ἐναυτίον μου! . . .

Πού ἄπορετὴ νὰ χρησιμεύτῃ ἀντίς γιὰ ποικιλικά μιανὴς συνδρομῆς τῶν μεριδοῦχων τοῦ Θεάτρου Ὁ Κέφαλος, τὴν παρασμένη Κυριακῇ ἀπολείτουργα.

καὶ ἐλαζοχτήκανε, λέει, εἰ ἐπιτροπὸι καὶ οἱ μερδοῦχοι, μὴ τόσο πάλῃ παρῆζονα ντυμένο, ὁποῦ ὁποῖος δὲ τοῦ ἐγνώριζε ἦθελε βέλεια τοῦ πάρει γιὰ μουκαρῆδες! — Οἱ δύο ἐπιτροπὸι, γὰρ νὰ ἐπινέρονε σὰ νὰ πῆς, εἶχανε βέλεια δὲ πολλὸν μεγάλες περσοῦτες, ὁ ἕνας τὴν εἶχε πούλδουριδα με ἀνιόζιτι, καὶ ὁ ἄλλος με ἐλευρὸν, ὁ πρόεδρος δὲν εἶχε περσοῦκα οὐδ' εἶχε πιστευμένα τὰ ἀλλοιὰ του με δάφνη καὶ με βυγδοβουριά, καὶ εἶχανε τετοιανῆς λοῆς ἀξίηι τόσο τὰ κεφάλια τοῦ, ὅπου ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς σωτοῖ βουκέφαλοι, εἶχανε λέει κἀκεῖ ντόγιες χροῖτες, κηρομένες ἀπὸ τ' ἄθρα τοῦ Κανονιστοῦ τοῦ, πούλιό πλατιῆς παρὶ μακροῦς (τὴν κοντοβέλεια γυναικί, ἢ σὴν ὑπόλες ἀπαρῶν ἐφῶν) καὶ με τὴν ἐπιχώρῳν λέει τὴν Ἐλακιστοῦ τῆς Γερουσίας, ὅπου ἐρχότουμε, σωτῆ σωτῆ, με τὸν κίττα τοῦς σὶό κούτελό του, εἶχανε, λέει, ἀπὸ γὰρ. 1ον. τὸν ἀριθμὸν 1500. — 2ον. τὸ βάλῃ του. — 3ον. πόσοις μῆνες εἶχανε σὶ τὴν δούλεψ. — 4ον. τὸν ἀριθμὸν ἢ τὸ κλάσμα τοῦ πάλῃ του. — 5ον. τὸν ἀριθμὸν ἢ τὸ κλάσμα τοῦ ψήρου του. — 6ον. πόσα ἐστοίχησε ὁ Βουκέφαλος, καὶ 7ον. τὰ χροῖα του.

Οἱ κλοῖ μερδοῦχοι, λέει, ἦσαν καὶ ἀπλοτέρα βελμένον, χωρὶς περσοῦκα, χωρὶς ντόγια, μ' ἔνα μικρὸ καὶ τρίτερο κηρομάκη, μὴ βελῆδα σὶ τὴν καὶ κοντὴ κηρομένη, με τὴν στερεὴν ἄθρα τοῦ Κανονιστοῦ, καὶ πιντκ λέει, με ἐκεῖνη τὴν βλοσυμένη ἐπ' κύρωτῃ τῆς Γερουσίας, καὶ τοῦ Ἀροῦ, πού ἐκάλειψεν, σωτῆ σωτῆ, με τὸ τρίτο κέττω τῆς βελῆτικῆς τῶ, καὶ ἀντίς γιὰ βελῆτικῆ ἐφοροῦσσε, λέει, τῆς πλατιῆς σελῆς τοῦ καταστατικῶς Συμβολαίου εἶχανε καὶ ἄλλα στολίδια πού μὰ; ἐξερῶγχε . . .

ἀπὸ καθίνας ἀπὸ τοῦ μεριδοῦχου ἐμπῆσε σὶ τὴν πάλῃ ἢ σὶ τὸ κλάσμα τοῦ πάλῃ του, ἀσκόνεται με μίαν τὸ σπῆσιον καὶ ζεμουτοῦζα ἀεῖαθε ἀπὸ τῆς γίτες, λέει, ἢ ἐπιτροπῆ με τὸ γραμματικῆ τῆ. Οἱ εἶδες πού ἀλγισόνα νὰ σὰ περιγράψω τὴν γραμματικῆ! Ὁ γραμματικῆς, σὶ μὴ πρὶ ἀντίς καὶ ἀπακρῆνον; τῆς κομπάνιας, ἦσαν λέει, κηροματικῆ κομπῆτερα βελῆτικῆς, με κηροματικῆς σχεδὸν σὶ μεριδοῦχοι, ἔδωσαν, λέει, ἐκ βέντουλο ψάθην καὶ εἰδωχτε με δάφνη τῆς μύγις πού ἐλαζοῦν: κηρο ἀπὸ τοῦ ἐπιτροπῶν. Ἄπῃ, οὐδ' με μετρημένα πατήματα σὶ σκηνῆ, φθάνοντας σὶ τὴν μέση, χαιροῦνται με μὴ γιὰ τὸν ἐπὶ τῶν μεριδοῦχῶν, καὶ, ἔπειτα ἀπὸ τοῦτο ὁ δραστικῶν πρόεδρος, λέει, με ἕως ὅλων δ' ὅλων κηροματικῆς σπῆσιον κηρο, ἀνδρῶ ἀπατωμασσε, τὸ ἀκόλουθον λογιῶν.

Ἄσκοντες! τὴ 1500 καθὼς ἔριτε ἀπὸ τῶν ἀντίς ἀπὸ τὴν Κυβέρνηση νιν τὰ λαβόμε ἐμεῖς (οἱ μεριδοῦχοι χεροκροτῆν καὶ κἀόνου ἔνα σωρὸ μαρῶβιγις;) πρῶτη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΒΔΟΜΗΘΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΜΟΥΧΟΥ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

μας; Ήγουναι, ἄρχοντες, ἃς ἦνε νὰ ξεπλωρώσωμε μεδὰ ὑτά τὰ χροῖγια τοῦ καταστηματοῦ μας!.. καὶ οὐ μὲ εἶνε καὶ ἀπομείνει, ἃς τὰ προσφέρουμε σ' ὅποιονε πρωτοπρηνυσιασθῆ, γιὰ καμμία παρατασι, γιὰ κανένα παιγν. δακκ., γιὰ κατίν τις, τέλος πάντων, φτεινούτσικο καὶ διασκεδαστικόν, ἔτσι δὲν θὰ ἔχουμεν τὴ γλωσσοφάγια τοῦ κόσμου, καὶ βγάνουμε ἀπάνουθ' ἡμᾶς καὶ ἐκεῖ τὰ εἶδη... (ἀναστεναζει, καὶ οἱ μερ. δούχοι πιάνουσι τὸν κληψῆ;)... ὅπου ἀπὸ ἀ λ α λ ι α μ α ς . . . . . ἰσχυρῶ... Ὁκαμε ὄντε μᾶς; ἤριε ἡ βουλιτισμένη ἰδέα νὰ χριστούμε τὸ θέατρο, γιὰ νὰ κάμουμε τὴν κόρτε τοῦ... πὸ ἔριε νὰ φχαριστήσῃ τὸ... πὸυ τὰ ἔχ' τρομὰ μὴ τὸ... καὶ πάει λόντες (κατρες ἀπὸ μέρος τοῦ μεριδούχου, ὅλοι φωνάζουσι, νὰ θελε θουιαζῆ ἡ ὦρα!) σὶδ ὕστερο ἄρχοντες μου ἐκεῖ τὸ μισάδῃ ἢ τὸ τρίτο ἢ τὸ τέταρτο, ἐκεῖ τὸ μπουκουνη, λέω, τοῦ παλίου ἐπὶ καθέναις ὀ ἀρήση τοῦ μπεδιῶνε του, πρέπει νὰ εἶνε ἐλεύθερο καὶ καθρό. Ἐμεῖς σ' ἐπροκαλέσαμε γιὰ νὰ γόρουμε τί μπορούμε νὰ κάμουμε μὲ τὰ λεφτα πὸυ θὰ μᾶς μείνουσι ἀπὸ τοῦτα τὰ 1500 πὸυ βλέπετε ἰδῶ, ὁ καθέναις ἃς πῆ τὴ γνώμη του, καὶ ἐμεῖς διαλίμε τὴν φθινότερον, ἔτσι κ' ἔτσι σὲ καθε μᾶς χροῖα τὴ Γερουσία τὴν ἔχομε ἔδεπα (δείχνει τὰ καθίσματα του, ὅλοι εἰ μεριδούχοι πιάνουσι τὰ πισινά τους) εἶναι ἀχρεῖστο, νισά, νὰ σᾶς πῶ πῶς γιὰ ὁ πε ρ α δὲν εἶναι τὸ κάζο, ὅτι μὴν τὸ συλλογισθῆτε μήτε! ὁ καθέναις ἃς πῆ ἐλεύθερα τὴν γνώμη του, πὸυ μὲ τὰ σημάδια του θέλει κατχωρηθῆ εἰς τὰ πρῆχτικά: Ἐτότες, λέει, ἔνα ὑπογδοῦστρο μισαδι τοῦ τρίτου εικοσιεξαριού τοῦ εὐγενεδοχείου, μὲ φωνὴ διακεκομένη καὶ τρέμουσα παρατηρεῖ πῶς σὰν ἔτογε ἐτότητῃ ἡ δραματικὴ συντροφία τοῦ Τσατίνη, νὰ ἤθιλε ἐσταχθῆ μ' ἔνα μικρὸ ποσόν, γιὰ οὐλο τὸν χαιμῶνα· ὁ γραμματεὺς πιθόνει, γιὰ μιὰ στιγμή, τὸ μίντουλο καὶ πέρνει υποσημείωση τὴν πρόταση ἐκεῖνου τοῦ ὑπογδοῦστροῦ μισαδιού τοῦ τρίτου εικοσιεξαριού τοῦ εὐγενεδοχείου: ἀκολούθως ἐπετάχθηκε ἔνα τρίτο ὑποδιστριτόστρο τοῦ 9 ἀριθμοῦ τῆς μεσσηνῆς σειρᾶς, καὶ ἰπρότεινε πῶς, ἂ θὰ παραδεχθόντε νὰ μείουσι ἡ κωμωδίες, ἔπερνε ἀπάνου του τὴν ὑποχρέωση νὰ πᾶρ νὰ φέρη ἀπὸ τὴν Ρόμμελε, τρεῖς ἀρκουδαι καὶ δύο μῆμολες γιὰ νὰ ἔχουσι καὶ χορὸ! ἐπάρθηκε καὶ τούτῃ ἡ πρόταση ὑπὸ σημείωση, καὶ ἤτανε ἐτοιμοὶ νὰ περάσουσι στὴν ψηφοφορία, ὅτε; μονομιᾶ; πεισιέται; ὁλο ἀκέραιο καὶ γιομάτο, κάπο δ. ψηρο 8 τῆς πρώτης, καὶ μὲ μελωδικὰ καὶ μετριμένα λόγια, ποπέφτανε ἔνα, ἔνα, στὴν ἀκοῆ τοῦ μεριδούχου, σὰν τῆς στερνῆς μονότυνης· σταλαματί; τῆς προχθισινῆς βροχῆς, ἐξεφώνησε τὸν ἀκόλουθο λόγο.

Κολλέιδες!

Ὅλοιοι σας εἶπατε τὴ γνώμη σας, δόσωμε κ' ἐμὲ τὴν ἄδεια νὰ πῶ καὶ ἰὼ τὴν δική μου, τί ζητοῦμε ἀπὸ οὐλα οὐλα, φτεινὰ καὶ διασκεδαστῆ, ἀλήθεια; Φτείναι, γιὰτι ὅσο πούλιό φτεινὰ πιτύχουμε, τόσα πλέον ἀπὸ τοῦτα θὰ μᾶς μείνουσι. διασκεδάση γιὰτι ὅσο πούλιό

διασκεδαστικὸν τὸ ξέδωμα τόσο πούλιό-λίγη γλωσσοφάγια θὰ ἔχομε ἀπὸ ἐκείνου τοῦ ἀλλοῦ (δείχνει τὴν πλατεῖα) ὅπου δίνουσι ἐκεῖνὰ τοῦ ἐκεῖ (κάνει δακτυλίδαι μὲ τὰ δαχτυλά του) καὶ τόσα πλέον ἀπὸ καὶ (κάνει σι νὰ μέτρη) θὰ μᾶς μείνουσι στὴν τάση! Μὰ πέμουσι, σὸ το θεῖο σας, γιὰτι νὰ ἔχομε τὴν μανία νὰ μείνουσι γιὰ καθε μᾶς ἀνάγκη στὴν ξηνητεῖα;... στὴν ξηνητεῖα γιὰ γλειτζέδες, (ἐννοεῖ τὴν ὄπερα), στὴν ξηνητεῖα γιὰ τζουτζέδες, (ἐννοεῖ τοῦ δραματικοῦ;) στὴν ξηνητεῖα γιὰ ἐκεῖνὰ τὰ ἄσκημα καὶ μεγᾶλα ζωύρια, πὸυ πηδᾶνε καὶ κίονε τόσα καὶ τόσα παιγνίδια· γιὰ τί ἐταῦτο ὅλα ἀπὸ τὴν ξηνητεῖα; τάχα δὲν εἶμασι ἰδῶ καὶ ἐμεῖς;... μιὰ βολὰ ὅπου ἰθυσιαστήκαμε, ὅπου ἐσκαθωθήκαμε, πὸυ ἔδανε στήκαμε, πὸυ ἐγλωσσωρθώκαμε, γιὰ νὰ κίνομε τέτοιο κοντζάμου σπῆτι, (δείχνει τὸ θέατρο) γιὰ τὴ διασκεδασί τοῦ κόσμου, γιὰτι δὲν τελειοποιουσι τὴν θυσία μας, ἀγοῦ ἐκίμαμε τὴν ἐκκλησίαν γιὰτι δὲν κάνομε καὶ τὴ ἀγιοδῆμα; γιὰτι δὲν ἀποφασίζουσι, γιέ μου, νὰ γανωθοῦμε κί ὅλες γιὰ νὰ ἔχομε νὰν τοῦ διασκεδάσωμε; τί; στοχάζεσθε τάχα πῶς, ἂ ἤθιλε βαλοῦμε δὲν ἐπιτυχέναμε πούλιό πλέον-καλὰ καὶ ἀπὸ ἐκείνου ἐκεῖ (δείχνει τοῦ θεατρίνου πὸυ ξεχασμένοι τοῦ ἐκευτοῦσῶνε), καὶ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μεγᾶλα ζωύρια ὅπου κάνομε γοῦ γοῦ γοῦ!.. (κάνει τὴν ἀρκουδα), — Ὅλοιοι εἰ μεριδούχοι ἀρχηνάτε τῆ χειροκρότησι, τὸ ἀκέραιο δ. ψηρο 8 τῆς πρώτης πέρνεται ἀνάερ, καὶ... μὲ τῆς φωνῆς ἐμεῖς ἐξυπνήσαμε...

Ἐντὸς ὀλίγου, ἀναχωρεῖ ἐντεῦθεν δὲ Ἀθήνας ὁ ΠΑΝΑΓΙΩΓΗΣ ΠΑΝΑΣ, Συντάκτης τοῦ «Κεραυνοῦ», εἰς τὸν Συντακτῶν τοῦ «Χωρικοῦ» καὶ Συνεργάτης ποτὲ εἰς τὴν Ἀποθῆκην μας, γνωστός διὰ πλεῖστα εὐφυῆ καὶ εὐστοχα ποιήματα, ἀλλὰ πρὸ πάντων, διὰ τὰ ἔθνικὰ καὶ γενναῖα του αἰσθήματα, διὰ τὸ στιβαρὸν καὶ ὄντως κερυνοβολοῦν ὕψος του, ὡς δημοσιογράφος· Προσφέροντες ἐγκάρδιον καὶ ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν εἰς τὸν φίλον Πανᾶν, τῷ εὐχόμεθα νὰ εὐρῆ εἰς τὴν Ἐλευθέρην Ἑλλάδα, πᾶν ὅτι ἡ τάλαινα Παιρίς του δὲν δύναιται νὰ τῷ προσφῆρη!.....

Τὸ νεωστὶ συμπληρωθὲν Ἰπουργεῖον τῆς Ἑλλάδος φυλακίζει τοὺς ἀγωνιστὰς τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ ἔθνους! φυλακίζει τοὺς δημοσιογράφους, τοὺς υποστηρικτὰς καὶ ὑπερμάχους τῆς ἀνεγερτικῆς του!

Τώρα δὲ λείπει ἄλλο παρεῖ νὰ χαλάση.
Τὸν Βασ.λῆα του γιὰτι τῶραι πλάσει!

Ἐπεσόνο, Συνακτῆ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ν. ΒΛΑΧΟΣ
ΔΗΜΟΦΙΛΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΗΛΕΟΥΣΙΟΥ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «Η ΚΕΦΑΛΑΙΝΙΑ»

ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΙΧΡΕΑΣΙΝ
ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΙΧΡΕΑΣΙΝ
ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΙΧΡΕΑΣΙΝ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΕΤΑΛΛΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙ.Σ.Υ.Π.Φ.1.0019